

Cena numeru 3 centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincyi.

PRENUMERATA:

Miesiącznik w Krakowie (z dostawą do domu) K 1 50 na prowincyi z przesyłką pocztową . . . . . 1 60 Prenommerata za granicą: msk. 1 50, frk. 2.—, rb. 1.—

Polityczny egzemplarz nabywać można we wszystkich agencjach piśmi i na wszystkich dworcach kolej.

Redakcyja i Administracyja „Nowin”: Kraków, ulica Wiślna 1. 2. Ekspedycyja „Nowin”: ulica Wiślna 2.

REDAKTOR NACZELNY LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcyja (Telefon Nr. 340) od godziny 9 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Wiślna 2. Reklamów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Z lzby posłów.

Przedstawienie nowego gabinetu i deklaracyja programowa barona Bienertha odbyły się przy halasach ze strony radykalnych Czechów. Głównym powodem niezadowolenia Czechów jest sprawa nadzudy w czasie spisu ludności w Wiedniu. Istotnie w tym wypadku Czechy mają rację, stwierdzono bowiem, że wysłannicy magistratu wiedeńskiego popelnili cały szereg nadzudy przy przeprowadzaniu spisu.

Deklaracyja bar. Bienertha wywarła na ogół korzystny wrażenie. Program polityczny gabinetu strzeższa się w słowach: bezstronność wobec narodowości i dążenie do przywrócenia państwa, które przedawszkrytem powinny być przez każde państwo zaistnienie, to w pierwszym rzędzie kadobcy o załatwienie przedłożenia bankowego. Dalej chodzi o ustanowienie normalnego kontyngentu rekruta, o sprawę wydziału prawniczego wiedeńskiego i o budżet państwa, a w razie gdyby zaistnienie budżetu w pierwszym kwartale b. r. było już niemożliwym, o nowe powitrowanie budżetowe. W dalszym ciągu wskazał bar. Bienerth na poszczególne kwesty, które rozważano był powiny: na wszelkie dzwilo ubezpieczenia socyalnego i na sprawę kolei lokalnych. Trud o świadczenia bar. Bienertha w sprawie kanałów przytoczyliśmy już wczoraj w dostawem brzmieniu.

Deklaracyja stronnictwa.

Pe przewize zabrał głos pos. Wolf i oświadczył, że niemieckie stronnictwo radykalne nigdy nie uważało gabinetu bar. Bienertha za odpowiedni. Teraz zaś przez rekonstrukcyję gabinetu, przy której Słowianom za to, że udarmowali ugody, w Czechach dano dwa najrażniejsza partycja, jakoteż przez nomicę hr. Thuna namiestnikiem Czech, nastąpiło przesunięcie sił na niekorzyść Niemców, co zmusza stronnictwo mowcy zachować sobie wolną rękę wobec nowego rządu. Potem atakując mowca Polaków z powodu sprawy kanałowej, Sprzeciwia się stanowco oświadczeniu bar. Bienertha, którym tenże przyrzekł Polakom wydowanie kanału wozariz Galicyi. Natomiast wielkie znaczenie przypisywał mowca kanałowi Dunaj-Odra, ale i ten kanał nie będzie rentowny.

Pos. Bielohlavek w sprawach drog wodnych oświadczył: Wiedniejskie poselstwo obostają bezwarunkowo przy wybudowaniu kanału Dunaj-Odra. 21-szy okręg wielkim kosztem przyłączyło do miasta tylko w tym celu, aby tam stworzyć obszar portowy, i już dlatego Wiednie nigdy nie straci z oczu kwesty kanałów.

Pos. dr Leon Winter oświadczył, że trzeci gabinet Bienertha musi się liczyć z najostrejszą opozycyja socyalnej demokracji. Na tem obrady socyalnej demokracji. Interpelacyja w sprawie nadzudy przy spisie ludności i po szeregu zapytań do prezidenta zamknięto posiedzenie.

Następne posiedzenie odbędzie się we środę. Deklaracyja bar. Bienertha w sprawie kanałów.

W latach politycz. swoboda demokratycznych i wsepoholickich, deklaracyja bienertha przytęło na ogół z zadowoleniem: tylko ludowcy deklaracyję uważają za niedostateczną. Wskazywawszy polscy świadczenia są jednak, że najwięcej zależy od interpretacyi oświadczenia. Poseł Sikoraki, nalepższy w Kole zmusza sprawy kanałowej, wyraża nadzieję, że rewizya ustawy kanałowej da dobry rezultat i stwierdza, że minister Głębicki przyjął swoją osobą za sąleady realizacyję oświadczenia bar. Bienertha.

Dzienniki niemieckie są niedosłownie z obowiązaniem bar. Bienertha w sprawie kanałowej. „Nene Fr. Presse” pisze, że Niemcy w słowach bar. Bienertha wyrażają czystą, że badowy drogi wodnych na podstawie obecnej ustawy uważa za niemożliwą do wykonania i że rewizya tej ustawy jest niedostateczną. Mówi badowy kanału wozariz-galicyjskiego jest zamierzana.

„Die Zeit” wywodzi, że deklaracyja bar. Bienertha uznaje ustawę kanałową za niemożliwą do przeprowadzenia. Przy rewizyi ustawy Polacy powinni wystrzeżać się iluzyj (i) co do roznarządów budowlanych. Wreszcie pisze „Zeit”, że „po werniarzkiej mowie bar. Bienertha można się spodziewać, że da-

wna większość znów się okole niego ugrapple. Program rządu jest zresztą neutralny. Do przeprowadzenia konieczności państwowych wystarczy stara większość, a rząd będzie miał przez pół roku spokój. Gdy rząd będzie chciał przystąpić do przeprowadzenia dalszego programu, będzie musiał większość rozszerzyć.”

Wybór Prezesa Koła Polskiego.

Trudno nie bolewać nad przebiegiem sprawy wyboru prezesa w Kole, która ujawnia znowu brak konsolidacyi i pismom niemieckim nastrozycia sposobności do złosliwych uwag. Poseł Stwiertnia, który miał większość za sobą, rzekł się kandydatem, słusznie uważany opozycyja niemieckiej swej własnej grupy. „Bojowa” kandydatem dra Germans (którego życzy sobie namiestnik) z powodu stanowczego reła narodowej demokracji, nie może być podtrzymywana przez rozważnych posłów. Kompromisowa kandydatura marszałka białkiewskiego dra Łazarzkiego ma zatem wszelkie szanse i niewątpliwie dra Łazarzki będzie na dzisiejszem posiedzeniu Koła jednogłośnie wybrany jako prezesem. Dotychczasowi wiceprezesi: Stwiertnia, Stępiński i Góralski pozostaną na swych stanowiskach. Narodowi demokraci, jednak przez nastąpienie Głębickiego stracili reprezentacyę w przyzwydm wiec domagają się wyboru pos. Pietsla na wiceprezesa Koła. — Liezba wiceprezedsów zostalaby więc powiększona. Ponieważ jednak musi być w tym celu przeprowadzona zmiana statutu, Koło Polskie uchwały działaj zapewne, aby tymczasem pos. Pieta brał udział w wszystkich naradach przyzwydm Koła i komisji parlamentarnej. Poseł Kozłowski domaga się tego samego prawa dla swej grupy.

Plotka o „zamachu” Machajskiego.

Z Nowego Targu pisał nam: Dotychczasowe wyniki śledztwa w sprawie aresztowanego w Zakopanem Machajskiego pozwalają twierdzić, że cała „sensacyjna afera” urosła na podłożu plotki, przez osobistego nieprzyjaciela Machajskiego z Paryża rozkolportowanej, a której dano zbyt akwapilne wiare. Jedyną stwierdzoną winą Machajskiego jest niedozwolony powrót do Austryi i używanie fałszywego nazwiska. Wszystko inne jest tylko sensacyjna plotka, której przyczyną cała przestrożka Machajskiego, będącego teoretycznym ksiązkowym, a nie czynnym anarchista.

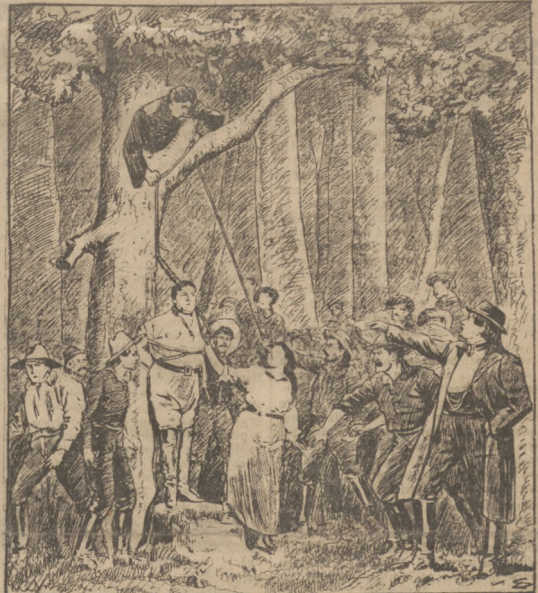
Również pozostawienie przez władzę na wolności Rózy Lewin, długoletniej towarzyszyki Machajskiego przemawia za tem, że ani policyja ani sąd oskarżenia Machajskiego o zamiar urzadzienia „bomba” zamachu na zakład dra Długoskiego nie dają wiary.

Sędzia śledczy w Nowym Targu już dwukrotnie przesłuchiwał Machajskiego. Machajski stanowczo wypiera się jakoby zamyślał wykonać jakikam zamach zbrodniczy na osobie dra Długoskiego; zarazem twierdzi, że już od lat kilku nie zajmuje się sprawami politycznymi i społecznymi, ani też propagandą. Sędziemu śledczemu prosił o dostarczenie mu księzek bankowych. Na razie stwierdzono, że Machajski odbierał listy w Zakopanem jako „posle restante” pod rozmaitymi nazwiskami, w czem oczywiście nie ma nic dziwnego, zwartyż, że Machajski ukrywał się przed władzą. Sąd w N. Targu oczekuje listu z Paryża od owej osobistosci, która pierwszą ostrzegła dra Długoskiego.

Co do Rózy Lewin, okazało się w śledztwie, że pochodzi z Kijowa, gdzie po ukoczeniu gimnazjum wyszła za małż za pewnego urzadzika. W roku 1903 została ona wraz z mężem aresztowana za należenie do organizacyi socyalistycznej i zesłana na czteroletni pobyt do gubermii jakackiej, gdzie się poznała z Machajskim. Odtąd przybywała z nim nastawicznie. Bawięc kolejno w Genewie, Zurichu, w Finlandy, a w roku 1909 w Krakowie, gdzie mieszkali przy ul. Lenartowicza i na Zwierzyniec. Pozostawiona na wolnej stopie Róża Lewin zamierzera pójść w Wiednie poslow socyal. o interwencyje na rzecz swego wartyższa. Za dwa lub trzy dni cała „afera” ostatecznie

OGŁOSZENIA

za wiece, postać 16 hal, za każdy następną raz po 12 hal; drobne ogłoszenia po 4 hal. od wyrazu (minimum 50 hal). Należność za wiece postawio 50 hal. Spód na kłobki strasie po K 9.—, polepół K 4.—, Zajączkowski K 20.— na tygnie. Instery prowadzi w swoim zarzadzku p. M. HOPPCZIK. Administracyja „NOWIN”: ul. Wiślna 2 otwarte od godz. 8 rano do godz. 8 wieczorem. Na Lwów Skład i Ekspedycyja: Agencyja Sokolowskiego, Pasaż Hausmanna 2.

Słynny tenor Caruso w niebezpieczeństwie. (Patrz artykuł)

nie wyjdą. „Bomby” wprawdzie nie znalezione, ale dużo dymu i śwedu sensacyjnego buchnęło — nie potrzebie.

Ze świata.

Kratt wraca Główny przywódca napadu, dokonanego przed kilku laty przez Rosinów na Uniwersytecie lwowski, Paweł Kratt, który, wypuszczony na wolność po złożeniu za niego kanczy w kwocie 20.000 koron, uciekł był do Kanady, oświadcza obecnie, że chce wrócić do Lwowa. Kratt spodziewa się bezkarności, ponieważ jest już obywatel kanadyjskim.

Słynny czarownik, mnich rosyjski, „świątobliwy” Heliodor jest bardzo pogwany na sędziów, ponieważ zjazd sędziów pokoju uniewinnił oskarżonego przez Filimonowa. Prócz podania jednak, jakie wystosował do władz sądowych i administracyjnych o zamieszczenie spraw przez się wytoczonych — wygłosił Heliodor niedawno kazanie, w którym nazywał sędziów „kłamcami, pijancami, rozpustnikami” itd.

Należałoby — mówić mnich „świątobliwy” w swem kazaniu — wziąć łachacę złożone na sędziów, ponieważ z dziedziczeń z nich policyi i sędziów podsić. Sędziów w Rosyi niema. Zamiecham więc prawowani się po sądach i gromić będą w kaznach. Prezemnie upadł hr. Tatischezew (gubernator saratowski), poszedł doć krawy i naszedł kury. Z sędziami dam sobie radę z łatwością.

Tak mówi w Rosyi „świątobliwy” czarownik. Pedetpę złodziejaki. Do jednego z jubilerów przy re de la Paix w Paryżu przyszedł przed kilkunasto dniami jakiś Amerykanin i kupił brylant nadzwyczajnej piękności i wielkości za kwoty, nie targując się wcale, zapłacił 50.000 franków gotówką. W trzy dni potem otrzymał kupiec od owego klienta dziekczynną pismo za dobrą obsługę, z jednoczesnym zawiadomieniem, że należyca zmuszony jest na kilka dni wyjechać do Londynu. Nie mogąc przeto osobicie z powodu

braku czasu, prosi jubilera listownie, ażeby nie posłał o drugi taki kamień, za który gotów jest zapłacić 100.000 franków, gdyż na posiadaniu pendant od tającego bardzo mu zależy. — Urodzony jubiler poruszył niebo i ziemię, ażeby podobny kamień dostać. I oto spełniły się jego życzenia. Przed kilku dniami sjał się o niego rękomy handlarz brylantami i pokazał kamień, który mu po dingich targach sprzedał za 80.000 franków. W rzeczywistości chciwy jubiler odkupił swój dawny kamień, a dwaj wybuchom hultaje podzielili się zyskiem w kwocie 30.000 franków.

Strzały rewolwerowe w lzbie francuskiej.

Paryż. Podczas mowy dep. Razimbade w lzbie padł z galery na leżą dziennikarską strzał rewolwerowy. Kilku posłów zaczęło się śmiać, sądząc, że chodzi tu o żart. Wtem padł drugi strzał z rewolweru wielkiego kalibra w kierunku Brianda. Kula nie trafiła jednak Brianda, lecz ramiono lekko w nogę dyrektora dla spraw sanitarnych w ministerstwie spraw wewnętrznych Nirmana.

Sprawca zamachu kamień umknął, został jednak natychmiast uwięziony. — Jest nim wartył b. pisarz przy trybunale państwowym, Giszolana. Został on usunięty ze swego stanowiska z powodu pomniejszenia zmyśłów i raz już był internowany w szpitalu, gdy bez powodu strzelał do posła angielskiego w San Sebastian.

Giszolana oświadczył wobec sędziego śledczego, że jeżeli jedynie sprawić sobie rozrywkę, nie celował on w Brianda, lecz w grupę posłów.

Zagadkowa zbrodnia pod Paryżem.

Paryż. W lesie pod Paryżem znaleziono w niedziale mężczyźnię ze związanymi nogami, przywiązanego do drzewa, na wpół zamarłego, ubranego w lachmany. Ocońcy opowiedział, że nazywa się Harry Muller, jest kupcem z Ameryki i przybył

ZMANA LOKALU!

Handel papierowo-galanteryjny Czesława Tomczyńskiego w Krakowie, (pod kontrolą »Straży Polskiej«) przeniesiony został na ulicę Wiślną L. 4.

ZMANA LOKALU!

Dziękując PT. Odbiorcom za dotychczas. względy, polecam się nadal i kreślę z poważaniem Czesław Tomczyński

do Paryża celem poczynienia zamówień. Miał on przy sobie 1000 dolarów i złoty zegarek. Chcąc wręczcie do Marsylii, udał się na dworzec kolejowy, lecz skłoniłomy nomyki przybył na niewłaściwy dworzec. Na dworcu przedstawił mu się jakiś pan, który w języku angielskim odwarował mu się przewidzieć go na właściwy dworzec automobilem. Nieznajomy ów woził Mullera przez godzinę, aż wreszcie zatrzymał wód przed domem, do którego go wprowadził. Portyer tego domu odwarował Mullera pakunkami, zaś nieznajomy wprowadził go do wnętrza domu, gdzie w pokoju znajdowało się 15 osób, w tem dwie kobiety. Wszyscy byli elegancko ubrani. Dwaj mezołwyty zaczęli mówić do Mullera i pod grą rozpewiarzyli zmusili go do rozbrajania się i do ubrania w lachmany. Pod strażą trzymam go w tym domu od godz. 7 wieczorem do drugiego wieczoru. Wieczorem zawieziono go do lasku i przywiązano do drzewa, zaś przedtem wiano mu w usta jakiś narkotyki. Zabrano mu 1000 dolarów, złoty zegarek i ubranie.

Sprawa będzie tem większą sensacją, że przed kilka dnami dokonano podobnego zamechu na perynago kupca paryskiego.

Pers i Ormianie w Wiedniu.

(Zagadkowa zbrodnia, koresp. w. „Nowin”). Wczoraj o godzinę 2 1/2, po poł. dokonano w Wiedniu w XX dzielnicy dzikiej zbrodni na 80-letnim starcu, pochodzenia perskiego, Jakubia D e d e y a n, który od kilkadziesiąt lat zamieszkał stale i zgodził się spekulacjami budowlanymi. Niedrugi bogaty posiadacz 23 kamienicy przy końcu zycia stracił cały majątek i osiadł przy słaższych, która od 14 lat u niego słażyła. Po kilku latach — korzystając z leniności słażobowców — skłaskał sobie pokazaną nam, za którą kupił kamieniec i wysłał za małż za stróża policyjnego. Z wdzięczności i litości udzielała zgryźliwemu i zrzuwanemu starcowi spokojnego kąpka, skłaskająca się z jednego pokoju i łazienki, gdzie roszyła stróża zbrodnia. Sprawca jej jest niejaki Igra Eremian, Ormianin był buchalter Dedyeyana, który w bankructwie swojego szefa wyjechał do Londynu, potem Berlinu, skąd po kilku latach wrócił w niedziele znowo do Wiednia. Zostawiwszy wszystkie pakunki na dworcu przybył do mieszkania Dedyeyana. Około godz. 2 1/2 sasiadka nasyłała jego pochodzące z mieszkania piana. Początek naddechwił, gdy w tem otwarł się drzwi i na progu stał zbrojny krawiec starca, wykonywający przedtem sowa „Eremian”. Ciała twarz, szyja, głowa i tułów pokryte były wielkimi krawami ranami. W kilka minut przybyło pogotowie ratunkowe. Wierściec uległ już śmiertelnemu ranom zadany ostrzem szyltetu, który znalezione w paczce na węgle. Z ostatniego słowa dowiedziawo się kto jest sprawcą okładnego morderstwa. Zarządzone natychmiast pościgi.

Tymczasem morderca wpadł przypadkowo w ręce sprawiedliwości. Po dokonaniu morderstwa zbiegłszy wyszedł z mieszkania i przybył na ul. Wallensteinu, gdzie pojawił się służebny policjant. Od owolego policjanta przyspałszy człowiek w średnim wieku, dobrze ubrany i po krótkim wahaniu zaprzął, gdzie jest policja. Niepewność i zmieszanie przyciągnęło wydale się policjantowi bardzo podejrzawym, a przylądającym się mu dokładnie spojrzeć, że naszedł na zwalane krwią. Nie zwlekając oprowadził nieznanego do komisariatu policyjnego, gdzie w tej samej chwili nadzwał telefonem wiadomości o dokonanej zbrodni i że umierający wyzwał ostatnie sowa „Eremian”. Przeprowadzony na zapytanie oświadczony spokojnie, że jest identycznym z buchalterem Eremianem i że jest mordercą; właściwego motywu zbrodni dotychczas nie podał, twierdzi, że starzec zepchnął go do ruiny materialnej i moralnej, licząc mimo to nie miał go zamiaru zgładzić. Gdy jednak wczoraj przybył do Dedyeyana i robił mu wyrzuty z powodu rujnacji, starzec, który mimo podeseżgo

wiek był nadzwyczaj silyny, chwycił go za kark i nisłował wyrzucił za drzwi. Uniesiony turczył dobytek wesoła sowa i w zapamiętałości począł starca kłać, gdzie trafił.

Mimo chwytności mordercy, pozostaje jeszcze jedna rzecz niewyjaśniona. Przed rozgaraniem się tragedji na pół godziny starzec kupował w kramiku cukiery i zmienił 100 koron. Reszty przy nim ani przy mordercy nie znalezione. Zbrodniarz posiadał 120 marek przy sobie.

Kraj pijaństwa.

Nie o Rosji tu mowa, ale o Australii. W swoich ciekawych listach z Australii, zamieszczanych w „Słowie Polskim”, p. Janina Czajkowska, maluje groźne objawy pijaństwa w tym „nowym kraju”.

W ostatnich dziesięciu latach — pisze p. Czajkowska — 4 i pół miliona Australijczyków wypilo wódki i piwa za kolosalną sumę 48 i pół miliona funtów szterlingów (miliard koron), czyli prawie tyle, za ile wykopano złota od dnia odkrycia w Australii tego drogiego kruszcu, t. j. od 1851 r.

Pijaństwo nie czyni tu ludzi wesołymi jak Francuzi i wogóle ludu rasę łacińską, pijące wino, ale ciężki, przynębniony, straszny. Pijany Australijczyk z wesołego i żywego zmienia się w człowieka smutnego i ponurego. Nalóg pijaństwa jest powszechny. Robotnik, który zarabiał 10 lub 12 szylingów dziennie (5 do 6 rb.), jeżeli ich nie przegra na placu wyścigowym, to przepije w barze. Bary niejąk alkoholowe, znajdując się co pare kroków przy wszystkich ulicach od najbogatszej do najuboższej i zastępują zupełnie nieznane tu kawiarnie. Rzecz tem dwiniejsza, że w idealnie ładnym klimacie powinni właśnie powstawać otwarte kawiarnie, bądź w ogrodach, bądź na ulicach jak we Francji lub we Włoszech, gdzie wszyscy, tak mężczyźni jak kobiety z dziećmi, mogą spokojnie usiąść i wypić szklankę chłodzącego napoju. Tutaj są tylko bary lub sklepy, w których sprzedają napoje.

Są to baro jasnie, tajemnicze nory, wtydlwie kryjące swoje wnętrza, gdyż Australijczyk czuje całą ich niekremność i drzwi wchodowym, zazwyczaj nasyła, daje kolorowe wtraze, aby wzrok publiczności nie mógł dojrzeć szlupczych wódki i piwo mezołwyty i kobieci.

Bary te nie mają ani stolików, ani krzesel. Klienti piją stojąc, bo najpierw w ścianie, jaki zaw sze panuje, nie byłoby miejsca na stoliki, a potem gdyby mieli gdzie usiąść, niejednemu się zwiali pod stół i szynkarz miałby tylko kłopot z pijanym gościem, a tak właściciel bara jest pewny, że pijący, wydawszy ostatniego szylinga i wławszy w siebie litry alkoholu, przedj ojeida. Każdy bar miał swój sąd płażczyk, którym jest w Australii hotel. Na otwarcie niezalezonego szynkarz rzad tu nie daje koncesji, więc właściciele, aby móc prowadzić handel alkoholem, budują hotel, który im daje prawo do otwarcia baru.

Australijczyk jest nietylko arodzonym pijaakiem, ale i hipokryta. Na otwarcie niezalezonego szynkarz rzad tu nie daje koncesji, więc właściciele, aby móc prowadzić handel alkoholem, budują hotel, który im daje prawo do otwarcia baru.

Anstralczyk jest nietylko arodzonym pijaakiem, ale i hipokryta. Na otwarcie niezalezonego szynkarz rzad tu nie daje koncesji, więc właściciele, aby móc prowadzić handel alkoholem, budują hotel, który im daje prawo do otwarcia baru.

PANI JANINA
Powieść przez Quy de Maupassanta.

(Ciąg dalszy).

Ale Janine gwałbił niepokój. Czy znajdzie jeszcze w objęciach Juliusza to drżnię, gwałbione wreszcie zmnylowe, jakże odzwadżał tam, na mechu kół stróża?

Kiedy się znalezi sami w pokoju drżała, nie odzwadzając odrzutu przyjemności jego pocanków. Ale przysłała przedko do siebie; i tu była jej pierwsza com milosna.

Nazajutrz, w chwili odjazdu, trudno jej było zdecydować się opuścić ten skromny dom, gdzie zdawno się jej, rozpoczęli się nowe dla niej szczęście.

Zacięgnęła do swego pokoju żonę gospodarza i zapewniając ją, że bynajmniej nie chce jej płać za dożnaną gościnność, nastawiała, gwałbując się awant, ażeby jej mogła przysłać z Paryża, za swoim powrotem, jakiś upominek, upominek, do

któręgoby przyzywiała znaczenie prawie zabobonne.

Młoda Koryskanka operowała się długo, nie chcąc nie przyjąć. Wreszcie zgodziła się. — A więc... rzeka — prosz; mi przysłał mały, cakiem mały pistolet.

Janina zrobiła wielkie oczy. Koryskanka zaś dowała cakiem cioko, do neba, jakby się zwierzała z jakimś siodką, serdeczną tajemnicą.

To, żeby zabić swojego szwagra.

I, odmiechając się, rozwinię obnadowanie ramienia, którym się wcale nie posługiwała, potem pokazując swoje zakroglone, białe ciało, pokute tu ówżwie styltetem: — Gdychym nie była równie silyna jak on — rzeka — byłby mnie zabił. Mój małż nie jest za zrekta, zna mnie: zresztą jest chory, pani wie, i to mu uspokajają krew. Ale ja jestem uczciwa kobieta, proszę pani. Mój szwagier wierzy jednak wszystkimu, co mu mówią. Obawia się o cześć swojego meża, i z pewnością znów zacznie. Skoro więc będę miała pistolet, będę spokojna i pewna, że się znowisz.

zawazyl niedawno pewien angielski pastor w przedziejcie przez Australie. Ale nie tylko miastem pływają w whisky, na prowincji, w każdej drobnej osadzie dzieje się to samo, jeżeli nie gorzej.

Z kraju.

Ankieta w sprawie żydowskiej.

Wydział krajowy zwolał, jak wiadomo na dzień 23 bm ankieta, która zastanawia się ma nad ewentualnymi środkami zaradczymi. Ankieta przedłożona zostanie kwestyonaryusz. Arzy materiały stażą się następujące.

Obrodam ankiety przewodniczyć będzie marszałek krajowy Badien, a wezma w niej udział człek wydziału dr. Jahl, arzy zaproszeni przez wydział krajowy (przeważnie poslowie i działacze spoleczni) pp. dr. Adam, dr. Tobiasz Aschenazy, dr. Battaglia, dr. A. Benis, prezes Dattner, dr. H. Diamand, Feldstein, J. Fenerstein, J. Fruchtman, dr. A. Gross, dr. Gold, dr. St. Grabski, S. Horowitz, dr. St. Kasmirer, dr. Henryk Kolischer, dr. A. Korhis, dr. M. Kotol, dr. W. Kozłowski, dr. I. Landau, dr. Juliusz Leo, dr. N. Loewenstein, dr. A. Loewy z Wiednia, dr. B. Merwin, dr. I. Milewski, A. Nawrali, dr. A. Nimbim, dr. K. Olesnicki, dr. St. Rittel, dr. J. Rosenblatt, D. Rotter, dr. T. Rotowski, J. Sare, dr. S. Schaff, dr. O. Schoenert, Adolf Stand, dr. L. Sternbach, B. Steinhans, dr. Steslowicz, dr. J. Steinerhann, dr. S. Tilles, N. Ulmer i dr. A. Zgórk.

Z obrad ankiety spisywany będzie protokół stenograficzny.

Oszustka. Wczoraj przychycono w Tarnowie 19 letnią Helenę Chryzję, która zmieniła zwayzanie kartki reklamowz z podobną banknotów.

Ostatnie zamknięto w aroszatak.

Popiaska o zamierzonej nominacji m. ministra Dulęby następcą prezidenta sądu w we Lwowie Tchórniczego jest zgoda nieznasadniona. Prez. T. nie przechodzi w stan spoczynku.

Ratunek zeznania plewne. Demasz z Przemysła: Od dłuższego czasu jakiś osobnik w godzinach wieczornych niszczył oknie spacerujących park. Gromadziły się coraz to świeże zgłoszenia poszkodowanych pań, policja jednak nie mogła wpaść dęgo na trop winowajcy.

Dopiero w tych dniach wieczorem dzięki przypadkowi, udało się tajemniczemu „obawiacz” schwycić na gorącym uczynku. Misnowicie dwa policjanci zeznali plewne. Demasz z Przemysła: Od dłuższego czasu jakiś osobnik w godzinach wieczornych niszczył oknie spacerujących park. Gromadziły się coraz to świeże zgłoszenia poszkodowanych pań, policja jednak nie mogła wpaść dęgo na trop winowajcy.

Dopiero w tych dniach wieczorem dzięki przypadkowi, udało się tajemniczemu „obawiacz” schwycić na gorącym uczynku. Misnowicie dwa policjanci zeznali plewne. Demasz z Przemysła: Od dłuższego czasu jakiś osobnik w godzinach wieczornych niszczył oknie spacerujących park. Gromadziły się coraz to świeże zgłoszenia poszkodowanych pań, policja jednak nie mogła wpaść dęgo na trop winowajcy.

Oficerowie puścieli się natychmiast w pogon za owym żołnierzem, który uciekał, rozstrzącając przechodniów na prawo i lewo. Ścigający go oficerowie dobyli szabel i pod groźną użycia broni, osadzili go na miejscu.

Obawiając się, że jest to żołnierz artylerji fortecznej. Przeprowadzona rewizja stwierdziła, że miał on przy sobie flaszeczkę z płynem, służącą do palenia sukien damskich.

W dalszym ciągu przekonano się, że ów żołnierz w tem sposob dawał zadowolenie swojemu dziewczennemu zbroceniu picuowemu.

Umieszono go w szpitalu obłąkanych.

Jak się bawia Rusini. W Narodnym Domu we Lwowie na moskalskim balu, wydanym przez „Obywatelstwo ruskich dam” przysłał o godz. 3 tej do strażliwej awantury. Na salę weszli dwaj bracia Oleskiej, podobno bez zaproszeń. Moskalkiśmy junacy upatrzyli ich sobia natychmiast za przedmiot prowokacji. Napadli na pijących pów Oleskiejów i urządzili „mordobicie”. Wnet znaleźli się na polu bitwy boksyery, flaszki, szklanki i t. d. Napadnięci wybiegli wtedy z hufietu na salę i tu rozpoczęli się dopiero bronieć. Ubrawszy się w nogi wyrwane z krzesel i inną „podyrzną broń”.

poczęli rżnać się po sal, „waląc” każdego, kto im wpadł pod rękę. Panie poczęły krzyczeć i nadeł na widok zakrwawionych głów, tymczasem po sal letali odłamki krzesel, foteli, ram i t. d. Dopiero policja rozdzieliła walczących a epiłog balu rosogra się w sądzie.

Słynny tenor Caruso w niebezpieczeństwie.

(Patrz ilustrację)

Caruso, najslawniejszy tenor światowy — w Niemczech, że go amerykańscy górnicy w ciemnym lesie Zachodniej Ameryki zlineją! Nadarmo wydobywał swe najpiękniejsze tony, nawet jego wysokie C nie zdawało się mierzyć „zaciętości” tłumy.

Za minucie zakochysze się na stryczku! Wtem nadbiega jego wierzna towaryzka Minnie — i jej wrzgnające) arzy zardzewie Caruso życie Co się tenorowi nie udało, osiągnął o spran Dzieje się to mianowicie w nowej operze Pucciniego „Dziwczyna Zachodu”, którą przedstawia obecnie „Metropolitan Theatre” w N. Jorku. Partje tenora śpiewa Caruso, sopranistki p. Emmy Destina.

Ilustracja nasza przedstawia twórczynię scenę wedlug fotografii.

Co słychać w mieście?

Obrazy krakowskiach ludowców. Wczoraj w lokalu Czytelni akad- przy ul. Mikołajskiej odbyło się miesieczne posiedzenie krakowskiach ludowców. Przewodniczył adw. dr. Bardal. Na zgromadzeniu omawiano obecną sytuację polityczną i stanowisko stronnicwa. W dyskusji zabierali głos pp. Niemiec, Stacek, Kornicki, Wąsowicz, Czarniecki, Bardal, Pluta i inni. W ubwałonej na zebraniu rezolucji przypominano powstałemu ludowym powięcie w swoim czasie przez Bada naczołką uchwały, oświadczając się za wykonanie ustawy kanawowej i za reformy wyborcze. Na zgromadzeniu wyrażono też zaprzetywanie, że obecną chwilą najędy nadejże się do przeprowadzenia ugody z fracją lwowską arzy wyrażono życzenie, aby polityka stronnicwa ludowego była zasadnicza i jednolita, oparta na demokratycznym programie.

Obrazy zakończyły się wyborem zarządu, do którego weszli: dr. Bardal przew. Marzioż zast. przewz. Czarniecki sek. Pająk skarbnik. Delegatem do Rady naczelnej zwolniono do Krakowa na dzień 21 m. m. wybrano p. Pająka.

Mięs argentyński. Sprzedawca mięsa argentyńskiego już wczoraj po poł. anekcia się swięższak. Wiele osób z powodu natłoku i niemożności dostać się do lady odeszło z prądnem rękami. Dalejże jednak frekwencya tak dołose się wznowia, że służba pelnelnaya z trudem dawała sobie radę, by utrzymać porządek. Okrotny tłum panował szczególnie przy jaskółce na placu Jabłusawskich, gdzie nasieć osób, o ciekawych na swoją kolej byłok wstąpi, że bliżej stojący w jednej z jaskółce wynieśli sobie Na placu Jabłusawskich sprzedano dzisiaj do godz. trz kwadrans na 11-ta godz. 8-00 kieg. mięsa argentyńskiego.

Niektórzy z tych szczęśliwcow, którym udało się już wczoraj zakupić mięso, upożyli je szaw wieszak i mimo, że nie było przyzwoadzone według porad przez dietetyki recepty, smakowało im bardzo. Twierdzili wprawdzie, że mięso było trochę za tuste, ale na ta była bardzo prosta rada: usnąć 0,5 uncji przed przyzwoadzeniem.

Dla wygody publiczności rozpoczęto sprzedać mięsa argentyńskiego, począwszy od dzisiaj, także w sklepie Związku ekonomicznego przedkołów przy placu Wilepole. Sprzedaż tutaj jak i w jaskółce odbywa się od godziny 7 do 11 jek w południu i od 2 do 4 po południu.

Echa zaburzeń na Uniwers. Jag.

W końcu odjechali.

W Paryżu miał porobic wszystkie zakupy do ostatniego urzadzenia się w Paryżu, i Janina się cieszyła, że przywróci różne cenne rzeczy, dzieki prezentowi mamusi; pierwszą jednak rzecz, o której pomyślała, był pistolet obiecyany miodzej Koryskance.

Nazajutrz po przybyciu powiedziła Juliuszowi: — Mój drogi, oddaj mi pieniądze do mamy, bo chciałam porobic meje sprawunki.

Obrocił się do niej z miną niezadowoloną. — Wiedział ci przeż? — Zdziwiała się i wrżykala: — Ależ, co zachęca?

C. d. n.

Użyjcie, jeżeli jedynymże sakramentem, zachęcający, osadzający i ciężko oddające, faktu Hellera z marką „Eisbaiaid”. My się sami przekonaliśmy o jego ogromnym znaczeniu, wzmacniającym nasz, wzmocniającym, przy białej pianie, wsił etc. Próbujcie tutaj 6 kor. dwa tuszary 8 kor. 200 kal. franco. Wytwarzają jest tylko aptokary K. V. Falter w Smolej, Białogóra Nr. 200 Kronen.

CLUB GIPSKO Papier cygarowy w potewnowacem opakowaani i księżeczkach jed równieć tuż! nie są wyrobem niemieckim! Ra ogólnie żądanie kupujących wa wszystkich krajach mosarochi, wyrabiam rownieć egiptki papier cygarowy pierwszej jakości na świecie znanej marki „CLUB” według chemizoz- mikroskopowej analizy za najmniej szkodliwy uznan. Palacze przekonali się, że firma CLUB od 25 lat najlepsze papier cygarowy wyrabia. S. D. MODIANO.

